

O střílení z čeho se jen dá

Pokud zařadíme do programu střelbu, vždy si musíme uvědomit, že zákon vyžaduje dohled zodpovědné osoby a na střelnici musí být přítomen zdravotník s lékárníčkou. To platí obecně, ať již střílíme ze vzduchovky nebo z luku. Vždy při tom pracujeme se zbraněmi. A vždy s nimi zacházíme, jako by byly nabitě. Účelem tohoto textu není popis správného způsobu střelby z pušek, luků, kuší či foukaček. Budeme se proto bavit o bezpečnosti a zásadách na střelnici.

Než se kdokoliv dotkne na vaší střelnici zbraně, sdělte všem pravidla bezpečné střelby a upozorněte je na to, že tady budou dodržována. Dodržujte je bez výjimek. I sebevědomý profík může udělat chybu.

Zbraň musí být vždy před použitím kontrolována odpovědnou kvalifikovanou osobou. Pro samotnou střelbu musíme vymezit bezpečný prostor, v němž se nesmí a nemůže nikdo pohybovat. Ani náhodní chodci. Zásadně nesmíme jako vedoucí trpět jakoukoliv manipulací se zbraní, kterou jsme nenařídili. Zatímco z malorážky smíme střílet pouze na schválené střelnici, ze vzduchovky si můžeme vystřelit všude tam, kde zajistíme všechna bezpečnostní opatření. Zde musíme počítat s dostřelem vzduchovky až 250 m. Ani luk nepodceňujeme. Šikovný střelec (nebo silný střelec) s dobrým lukem nezůstane za vzduchovkou moc pozadu. Terče umísťujeme tak, aby nedošlo k odražení střely, takže volíme vhodné pozadí. Například stráž, pytle s pískem, lapače broků. Mnohdy se v literatuře uvádí prkna. Ale má zkušenost je taková, že prkna jsou velice dobrou odrazovou plochou pro diabolky. Pokud jde o šípy, ani tam prkna nejsou dobrá. Šíp se sice neodrazí, ale jakékoliv tvrdé pozadí může způsobit jeho zlomení. Buď při zásahu nebo při pokusu o vyjmutí šípu pevně zabodnutého v tvrdé vrstvě.

Před střelbou se musíme vždy přesvědčit, že je zbraň technicky v pořádku. Hlaveň zbraně je čistá, tětíva šípu není roztřepená, tělo luku není nalomené či jinak poškozené. Stejně tak zkontrolujeme střelivo. Když se nám do rukou dostane nalomený nebo naprasklý šíp, rozhodně ho nepoužijeme. Ani kdyby byl "odborně" opravený izolační páskou. Dobré vlastnosti šípu jsou již narušeny. Diabolka nesprávného tvaru může v hlavni nadělat paseku. Zbraň nabíjíme vždy pouze na příkaz vedoucího střelby, na určeném místě ve směru střelby. Jak hlavně, tak šípy míří směrem k terči. Zásahy do terče jdeme zkontrolovat až po té, co všichni dostříleli a vedoucí nám k tomu dal jednoznačný pokyn.

Při předávání vzduchovky se musíme vždy přesvědčit, že není nabita. Při odložení musíme uzavřít pojistku. V případě zalamovacích vzduchovek sklopit hlavěň a zkontrolovat, zda v ní není střela. **NIKDY** se nedíváme do hlavně zepředu proti směru vylétající střely.

V naprosto žádném případě nestřílíme ani nemíříme na jakékoliv živé terče.

Střelnice je místo, kde se střílí. Snadněji to již napsat asi nejde. Pro bezpečnost střelby lze střelnici rozdělit na tři části:

1) Přípravná čára - nachází se několik metrů za palebnou čarou. Zde se nacházejí všichni účastníci, kteří zrovna nestřílí. Není povoleno být vedle střílejícího ani těsně za ním. Při střelbě vzduchovkou nás zasáhne odražená diabolka. Při střelbě lukem dostaneme po výstřelu facku, pokud lukostřelec nezvládá dobře techniku lukostřelby a po vypuštění šípu mávne rukou dozadu. (tzv. kytarista)

2) Palebná čára - nachází se mezi přípravnou čarou a terčem. Zde jsou k dispozici zbraně. Zde se pohybuje střelec. Palebná čára je bezpečný, upravený prostor pro střelbu ve stoje, v kleče či v leže.

3) Terč - mezi terčem a palebnou čarou se nesmí nikdy nacházet nic a nikdo. To je základ. Za terčem se nachází odrazová plocha a opět nic a nikdo. Proto nikdy nestavíme terč u svahu, kterým například vede lesní cesta. Počítejme s tím, že ne každý je střeleckým esem a rozptyl střelby tak může být značný. Sám jsem zažil okamžik, kdy střelkyně vypustila luk místo šípu. Luk zasáhl cíl. Jiná lukostřelkyně dokázala vystřelit v úhlu 90°, takže šíp mohl klidně zasáhnout někoho, kdo stál nebo se pohyboval vedle ní. Protože víme, že všichni stojí za přípravnou čarou, samozřejmě se nikomu nic nestalo.

Ještě něco o lucích:

Nikdy nestřílejme lukem "naprázdno" bez šípu. Laminátové luky to snesou, ale dřevěné nebo vrstvené se mohou poškodit. Šípy nechte vytahovat určenou osobu, která se v tom vyzná. Šíp při vytahování uchopíme co nejbližší k hlavici (k tělu terče) a vytahujeme pozvolným otáčením. Když ho chytíme na opeřeném konci a zakroutíme s ním, zlomí se. Pokud budeme hledat šípy v trávě, nejlépe je spatřit je z boku, kdy vidíme celou jejich plochu. Při střelbě si dejme pozor na přetažení luku. Laminátové jsou v tomto ohledu rovněž k nezlomení. Kladkové s pevnou konstrukcí vám rovněž odolají. Dřevěné a vrstvené se nám mohou "složit" v ruce. Navíc, pokud natáhneme luk dále, než je délka šípu, při výstřelu může hrot šípu ihned narazit na tělo luku a roztříštit se na mraky ostrých třísek. Je to jen okamžik a první je na ráně náš obličej a naše oči. Kolik náhradních v životě dostaneme?

Pokud je těch informací na tebe moc, zapamatuj si toto pravidlo:

"Řídím se přesně pokyny vedoucího střelby a zbraň nedávám nikdy z ruky, pokud si ji ode mne nepřevzme vedoucí střelby."

Světlušák